

Hard tegen hard

Brad Taylor

the house of books

Oorspronkelijke titel

One Rough Man

Uitgave

Copyright © 2011 by Brad Taylor

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Dutton, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ed van Eeden

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd

Foto auteur

Rod Pasibe

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3503 3

D/2012/8899/94

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL EEN

I

Het doelwit had een kortere weg genomen en verspeelde daardoor vier minuten van zijn leven zoals hij dat kende. Het verbaasde me dat ik hem zag, omdat ik expres in een steegje had geparkeerd om uit zijn buurt te blijven, ik dacht dat hij de omweg om het hele blok heen zou nemen. Hij was zo'n vijftien meter achter me en liep zonder zich te haasten. Even later liep hij langs me heen, zich niet bewust van mijn bestaan. Hij was zo dichtbij dat ik hem – als ik het portier had opengedaan – ten val had gebracht. Dan had ik hem makkelijk op zijn hoofd kunnen rammen, achterin de auto kunnen werken en weg kunnen scheuren. Maar dat zou een beetje overdreven zijn geweest, zelfs voor mij, dus liet ik hem lopen. Ik kon me beter aan het plan houden.

Ik zette mijn radio aan. 'Alle eenheden, alle eenheden, dit is Pike. Doelwit is me net gepasseerd en is nu bij Twenty Second Street. Die steekt hij nu over.'

Pike is niet mijn echte naam. Het is mijn codenaam. Die gebruiken we, omdat niemand van mijn eenheid militaire namen als 'Victor-Bravo Three-Seven' wil gebruiken. Ik zou graag willen beweren dat ik de mijne te danken heb aan een gevaarlijke actie, maar je kiest niet je eigen codenaam. Die wordt voor je gekozen en meestal niet vanwege iets positiefs. In mijn geval was het een stompzinnige opmerking die ik maakte tijdens een training. Ik groeide op in Oregon en jaagde en viste daar alleen maar. Ik probeerde te beschrijven hoe we een hinderlaag moesten opzetten, maar ik kreeg het niet goed uitgelegd. Uiteindelijk zei ik: 'Je weet wel, zoals een snoek [pike] een andere vis aanvalt.' Iedereen keek me even aan en barstte toen in lachen uit. Toen ik de twee dagen daarna iets wilde uitleggen, zei er altijd wel iemand: 'Je bedoelt zoals een snoek het zou doen?' Die naam bleef hangen. Het is niet eens zo'n slechte codenaam.

Het had net zo goed guppie kunnen zijn geweest. Al met al was hij heel wat beter dan mijn echte naam, die ik verafschuw.

De Foggy Bottom Street voor me stroomde vol met mensen die lunchpauze hadden en van de zomerzon wilden genieten. Dit maakte het voor mijn eenheid veel makkelijker om het doelwit zonder risico te volgen, maar door de hitte was mijn auto een sauna. Waarom die kerel doelloos rondbanjerde was me een raadsel, maar de route die hij meestal volgde zou zijn ondergang worden. Mensen zijn gewoontedieren. Wat er eerst volkomen willekeurig uitziet, is na een tijdje een platgetreden pad geworden. We hadden met dit doelwit de platgetredenpaden-fase bereikt en zouden hem over een paar minuten te grazen nemen.

Nadat hij de straat was overgestoken, liep het doelwit naar een koffiebar en ging op het terras zitten. *Keurig volgens schema*. Ik zag het team als een onzichtbare doek om hem heen zwermen. De mensen liepen tussen hen door zonder dat ze enig idee hadden wat er gaande was. Daar beleefde ik altijd een pervers soort plezier aan. Terwijl ze haastig naar de metro of een lunchroom liepen, passeerden ze een paar van de beste aasgieren van de wereld en ze wisten het niet eens. Soms kwam ik bijna in de verleiding om een van hen vast te grijpen en te roepen: 'Zie je dan niet wat er hier staat te gebeuren? Zie je niet wat er aan de hand is? Je zou God op je blote knieën moeten danken dat er mensen zoals ik zijn die jouw schijterige kont beschermen.' Ja, dat is arrogant en oneerlijk. Ik neem aan dat het volbrengen van een operatie zonder dat iemand het weet al leuk genoeg is. En trouwens, als ze het zouden weten, zou dat betekenen dat we hebben gefaald. Tenslotte kunnen ze alleen maar hun Starbucks kopen of ruziemaken over de benzineprijs omdat mijn team en ik iets heel veel ergers hebben voorkomen, bijvoorbeeld een zelfmoordaanslag op de school van hun kinderen.

Voor mij is de wereld keurig verdeeld in twee groepen: vleeseters en planteneters. Met geen van beide is iets mis. Beide groepen zijn noodzakelijk. De ene groep draagt veel, veel meer dan de andere, bij aan de gemeenschap. De andere is nodig om die bijdragen te beschermen. Ik ben een vleeseter. Door mijn bestaan kunnen de planteneters hun bijdrage leveren. Sommige planteneters, levend in een zogenaamd beschaafde wereld, noemen me slecht, maar uiteindelijk, als de slechte man komt en de planteneter bidt om een wonder, ben ik degene die verschijnt.

Ik keek achterom toen het doelwit me was gepasseerd en zag tot mijn verbazing een andere man aan het begin van de steeg staan. Groot, kaal

hoofd en totaal misplaatst. Hij aarzelde een paar seconden en kwam toen mijn kant op. *Hij volgt onze man.*

‘Alle eenheden, dit is Pike, we hebben een plakker bij het doelwit. Op-
letten.’

Bull, de leider van de overval, zei: ‘Weet je zeker dat het geen spook
is?’

Bull vroeg of ik soms dingen zag die er niet waren. ‘Ik weet het niet
zeker, maar hij wilde niet de steeg inlopen toen het doelwit duidelijk
zichtbaar was en versnelde daarna zijn pas om hem in te halen.’

Als hij onze man volgde, had ik geen idee waarom. We hadden geen
informatie gekregen dat ons doelwit beveiligd werd of dat iemand an-
ders het op hem gemunt had. Die kerel kon van de politie zijn of van een
rivaliserende bende of zelfs een voorzorgsmaatregel om het doelwit te
beschermen. Of gewoon een verdwaalde toerist en trok ik te snel con-
clusies. Maar wat hij ook mocht zijn, Kaalmans – en iedereen in zijn
buurt – moest van het doelwit gescheiden worden. Als hij een toerist
was, zou zich dat vanzelf oplossen. Als dat niet zo was, dan moest mijn
team het regelen. En zodra we klaar waren, zouden we verrekke snel
moeten handelen, want nadat we die kerel hadden afgeschud zouden zijn
mensen weten dat er nog iemand anders in het veld was die interesse had
voor hetzelfde doelwit.

Ik beschreef de plakker en zag dat hij in de koffiebar ging zitten. Waar
ik al bang voor was.

‘Oké. Luister. We houden ons aan het plan. Als Kaalmans geen spook
is, zal hij ons doelwit tot in de geplande gevechtszone volgen. We laten
het doelwit passeren, en schakelen hem vervolgens uit. Over en uit.’

‘Pike, Knuckles hier... we kunnen deze overval niet twee keer op een
dag doen. Dan raken we het doelwit kwijt. We moeten kijken hoe de
situatie zich ontwikkelt, niet lukraak mensen omver gaan kegelen.’

‘We raken het doelwit niet kwijt, want jij pint hem vast aan zijn tafel.
Met de zender volgen we hem naar de parkeergarage en zijn apparte-
ment. Dat was sowieso ons plan. Het zijn nu alleen twee overvallen in
plaats van één.’

‘Pike, die verdomde zender werkt nog niet. We krijgen nog steeds valse
meldingen. We kunnen nog geen oud vrouwtje volgen.’

Knuckles was mijn tweede man, oftewel 2IC. Hij is een Squid, maar
dat gebruik ik niet tegen hem, want hij is ook een SEAL. Hij is net zoals
ik, alleen zit hij in een verkeerde tak van de dienst. Zijn codenaam was

Knuckles, maar het had Mother Hen moeten zijn, zeker zolang we operaties voorbereidden. Zodra we die aan het uitvoeren waren, mocht het ook iets als DeathDealingSlaughterMonster zijn. Nu was Knuckles in zijn Mother Hen-bui. Hij was een akelige perfectionist. Iemand die er zeker van wil zijn dat ieder stukje gereedschap, tactiek of techniek absoluut perfect was voor het in een operatie mocht worden gebruikt. Hij was niet star of zo, hij was juist een van de besten tijdens lopende operaties, en hij had geen ongelijk. Als alles perfect is voordat je begint, dan gaat het opvangen van onvoorziene dingen – wij noemen dat ‘flexing’ – veel makkelijker. Als je al begint met dingen die niet goed zijn, moet je vanaf de eerste minuut flexen. Het punt is dat iedere operatie op een gegeven moment in de shit loopt – zoals nu. Het maakt niet uit hoeveel je gepland hebt. Je kunt proberen iets met zo’n ziekenhuisbal te doen of niet.

‘Oké. Ik snap het risico, maar de klok tikt verder. We hebben niet voldoende mensen om allebei die kerels te volgen. Pak het doelwit en gebruik je gezond verstand. Als je hem niet te pakken krijgt, dan krijg je hem niet te pakken.’

‘En stel dat die plakker niet alleen is?’

Knuckles dacht met me mee. ‘Ik begrijp je. We wachten lang genoeg af om te bevestigen of te ontkennen dat hij alleen is. Als hij met iemand anders samenwerkt, laten we hem gaan. Als dat niet zo is, dan pakken we hem in de gevechtszone en laten het doelwit aan Bull en jou over.’

Er volgde een diepe stilte, gevolgd door: ‘Roger. Out.’

‘Bull, let goed op Kaalmans en hou in de gaten of hij met iemand contact heeft.’

Ik zag een zwerver naar ons doelwit lopen. *Jezus, wat nou weer.* Dit werd gewoon een circus. Ik stond op het punt om Knuckles op te roepen en hem te waarschuwen, toen ik me realiseerde dat ik naar hem keek. Allemachtig goede verkleedpartij.

Hij schoof een bakje naar het doelwit en vroeg om kleingeld. De man negeerde hem. Knuckles werd boos, waardoor de eigenaar naar buiten kwam. *Ik zal nooit weten hoe dit is gegaan.* Knuckles overtrad de belangrijkste regel bij een achtervolging door contact te zoeken met het doelwit. En dan trapte hij ook nog een hele scène die iedereen zich na de overval zou herinneren. Hij was waarschijnlijk woedend dat ik hem hier-toe had gedwongen.

De eigenaar kwam vloekend en tierend naar buiten. Knuckles zwaaide met zijn armen en de losse munten in het bakje rolden alle kanten op.

Hij stond gebukt voor de enkels van het doelwit en graaide naar zijn kostbare geld. In een oogwenk zag ik dat hij iets in de broekomslag van het doelwit liet glijden.

Een dingetje ter grootte van een micro-SD-kaart, een passief zendertje dat als een E-Z-pas werkte op een tolgeweg. Iedere keer als hij langs een speciale ontvanger kwam, werd dat geregistreerd. Het goede nieuws was dat de kaart geen GPS- of verzendcapaciteit nodig had, en dus ook niet de daarvoor benodigde batterijruimte; het kon dus heel, heel klein zijn. Het slechte nieuws was dat het geen specifieke locatie doorgaf. Het kon alleen maar onze vermoedens bevestigen als het langs onze ontvangers kwam, die we overal langs de bekende route van ons doelwit hadden geplaatst. De laatste ontvanger stond in het trappenhuis van de parkeergarage van het doelwit. Een team dat zich in de schaduwen verborgen hield, zou in actie komen zodra het zendertje langs de ontvanger was gegaan. Helaas, gezien de onbetrouwbare staat van dienst van de ontvangers, gaf dat ding al een signaal als de wind de verkeerde kant op stond.

Nadat ik had toegekeken hoe Knuckles werd weggejaagd, riep ik Bull op. ‘Iets te melden?’

‘Nee. Hij kijkt naar het doelwit, maar dat doet iedereen, dankzij Knuckles’ opvoering. Heeft-ie met niemand overlegd.’

‘Roger. Retro, zijn je mannen klaar?’

‘Ja. We weten alleen niet hoe die plakker eruitziet.’

‘Maak je daar geen zorgen over. Ik geef het wel aan. Als het niet...’

‘Break – break. Bull hier. Doelwit komt in beweging.’

Shit. Dat was snel. Klaar of niet, het doelwit dwong ons tot actie.